

29 Μαΐου, 1995

[ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ,

Αιτητής,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ
ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΓΕΩΡΓΙΑΣ & ΦΥΣΙΚΩΝ ΠΟΡΩΝ,

Καθ' ων η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 233/94)

*Προσφυγή βάσει του Άρθρου 146 του Συντάγματος — Αντικείμενο —
Εκτελεστές πράξεις σε αντίθεση προς βεβαιωτικές που δεν προ-
σβάλλονται — Απαράδεκτη η προσφυγή στην κριθείσα περίπτωση
ως στρεφόμενη κατά μη εκτελεστή πράξης.*

5

Ο αιτητής προσέβαλε την άρνηση της διοίκησης να του πληρώσει παλαιές υπερωρίες του. Ανεξάρτητα από την ουσία της διαφοράς η δικαστική εξέταση στάθηκε στη φύση της προσβαλλόμενης με την προσφυγή επιστολής.

10

Το Ανώτατο Δικαστήριο, απορρίπτοντας την προσφυγή, αποφάσισε ότι:

15

Ο αιτητής υποστηρίζει πως η τελική απόφαση της διοίκησης περιέχεται στην τελευταία και προσβαλλόμενη, επιστολή. Δεν έχει δικαιο. Από τα στοιχεία του φακέλου προκύπτει πως το αίτημά του είχε ήδη απορριφθεί οριστικά αν όχι στις 22 Μαΐου 1990 τουλάχιστον στις 8 Φεβρουαρίου 1993. Αυτό είναι το αναπόφευκτο συμπέρασμα που προκύπτει όχι μόνο από τη ρητή πληροφόρηση του αιτητή πως οι απαιτήσεις του δεν αναγνωρίζονται αλλά και από την προσθήκη πως ο περαιτέρω χειρισμός του θέματος δεν ήταν πλέον ευθύνη της διοίκησης αλλά του Γενικού Εισαγγελέα. Η επιστολή της 10 Ιανουαρίου 1994 στάληκε χωρίς νέα έρευνα και γενικότερα χωρίς οτιδήποτε που θα στοιχειοθετούσε νέα εκτελεστή πράξη. Η

20

προσφυγή, ως στρεφόμενη κατά πράξης που δεν είναι εκτελεστή, είναι απαράδεκτη και απορρίπτεται. Δεν εκδίδεται διαταγή για έξοδα.

Η προσφυγή απορρίπτεται χωρίς έξοδα. 5

Προσφυγή.

Προσφυγή εναντίον της απόφασης των καθ' ων η αίτηση με την οποία απορρίφθηκε η αξίωση του αιτητή για πληρωμή υπερωριών. 10

Z. Μυλωνάς, για τον Αιτητή.

Γ. Γιωργαλλής, Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τους Καθ' ων η αίτηση.

Cur. adv. vult. 15

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Δ.: Ο αιτητής ζητά τις ακόλουθες θεραπείες:

1. "Δήλωσιν του Δικαστηρίου ότι η απόφαση των καθ' ων η αίτηση η οποία εκοινοποιήθη προς τον αιτητήν δι' επιστολής ημ. 10.1.94, Τεκμήριον "Α" δια της οποίας η αξίωσις του αιτητού δια πληρωμήν υπερωριών απερρίφθη είναι άκυρη και παράνομη. 20

2. Διάταγμα του Δικαστηρίου διατάττον τους καθ' ων η αίτηση όπως παρουσιάσουν ενώπιον του Δικαστηρίου λεπτομερή κατάστασιν δεικνύουσας τας υπερωρίας του αιτητού εις την υπηρεσίαν του εις την αντιεχίνοκοκκιακήν εκστρατείαν του Τμήματος Κτηνιατρικών Υπηρεσιών του Υπουργείου Γεωργίας και Φυσικών Πόρων. 30

3. Δήλωσιν του Δικαστηρίου ότι η επίδικος απόφασις των καθ' ων η αίτηση ελήφθη καθ' υπέρβασιν και/ή κατάχρησιν εξουσίας και/ή ότι δεν είναι αιτιολογημένη και/ή επαρκώς αιτιολογημένη. 35

Οι θεραπείες (2) και (3) εκφεύγουν τις δικαιοδοσίας του Ανωτάτου Δικαστηρίου σύμφωνα με το άρθρο 146 του Συντάγματος. Δεν είναι δυνατή η έκδοση της διαταγής στην οποία αναφέρεται η δεύτερη, η δε ενδεχόμενη διαπίστωση υπέρβασης εξουσίας και των άλλων που αναφέρονται στην τρίτη, θα συνιστούσε λόγο ακύρωσης της απόφασης που αναφέρεται στην πρώτη. Οι καθ' ων η αίτηση υποστηρίζουν ότι η προσβαλλόμενη από- 40

φαση είναι βεβαιωτική προηγούμενης και είναι απαραίτητο να συνοψισθούν τα γεγονότα.

- 5 Το 1970 αναλήφθηκε εκστρατεία για την καταπολέμηση του εχινόκοκκου. Το έργο ήταν δύσκολο και επίπονο. Η προσπάθεια που εκτιμάται ως εντυπωσιακά πετυχημένη, διάρκεσε 15 χρόνια. Στο πλαίσιο της, αριθμός δημόσιων λειτουργιών, μεταξύ των οποίων και ο αιτητής, προσέφεραν σημαντική υπερωριακή εργασία.
- 10 Δεν υπήρχε, όπως προκύπτει, προδιαγεγραμμένο σύστημα και κυρίως πιστώσεις προς αποζημίωση ή αμοιβή των λειτουργιών για την υπερωριακή εργασία ή έστω για παροχή σ' αυτούς φιλοδωρήματος όπως είχε σε κάποιο στάδιο προταθεί. Τους καταβαλλόταν κατ' αποκοπήν επίδομα αλλά είναι από όλους δε-
- 15 κτό πως αυτό δεν κάλυπτε το σύνολο της προσφοράς.

- Ως προς τον αιτητή το θέμα ήλθε για πρώτη φορά στην επιφάνεια με τη μορφή αιτήματος, το 1988. Ο αιτητής, με επιστολή του ημερομηνίας 30 Ιουλίου 1988, ζήτησε πληρωμή ή παραχώρηση ελεύθερου χρόνου. Η αλληλογραφία που ακολούθησε πήρε
- 20 έκταση αλλά ξεχωρίζει ως σταθμός η νέα επιστολή του αιτητή ημερομηνίας 3 Ιανουαρίου 1989. Συγκεκριμενοποιείται σ' αυτή το αίτημά του και προτείνεται προς ικανοποίησή του η παραχώρηση ελεύθερου χρόνου που θα αντιστοιχούσε προς 2030
- 25 ώρες υπερωριακής εργασίας. Το Τμήμα Κτηνιατρικών Υπηρεσιών είδε ευνοϊκά το αίτημα (βλ. επιστολή ημερομηνίας 12 Ιανουαρίου 1989). Προσέτρεξε σε "νεκρούς φακέλους" περισυνέλεξε όσα στοιχεία μπορούσε και κατέληξε πως για την περίοδο μεταξύ 1975 - 1979 στην οποία αναφερόταν η τελική, τότε, διεκ-
- 30 δίκηση του αιτητή, αυτός είχε σε πίστη του 2099.5 ώρες υπερωριακής εργασίας. (Βλ. επιστολή ημερομηνίας 18 Ιανουαρίου 1989). Αφαιρέθηκαν 600 ώρες για τις οποίες είχε αποζημιωθεί με κατ' αποκοπήν επίδομα, υπολογίστηκε πως το υπόλοιπο αντιστοιχούσε σε 355 εργάσιμες μέρες και από την 1 Μαρτίου
- 35 1989 άρχισε η παραχώρηση προς τον αιτητή ελεύθερου χρόνου.

- Ο αιτητής αφυπηρετούσε την 1 Μαΐου 1990 και το χρονικό διάστημα που απέμενε δεν αρκούσε. Του παραχωρήθηκαν 289
- 40 μέρες ως ελεύθερος χρόνος και απέμειναν ως υπόλοιπο 66 μέρες. Μετά από νομική συμβουλή του Γενικού Εισαγγελέα, η διοίκηση εξέφρασε ετοιμότητα προς καταβολή στον αιτητή ανάλογης χρηματικής αποζημίωσης, αλλά δεν είναι αυτό το πρόβλημα. Στις 7 Απριλίου 1990, λίγες δηλαδή μέρες πριν από την αφυπηρέτησή του, ο αιτητής διεκδίκησε με επιστολή του δικηγόρου

αποζημιώσεις για 7.500 ώρες υπερωριακής εργασίας και είναι σε σχέση με την απόρριψη αυτού του αιτήματος που καταχωρίστηκε η προσφυγή.

Λέγουν οι καθ' ων η αίτηση πως ενόψει της ανεπιφύλακτης αποδοχής των προηγηθέντων που είχαν στη βάση τους υπερωριακή εργασία για την οποία αναλογούσαν 355 εργάσιμες μέρες, ο αιτητής θα εστερείτο εννόμου συμφέροντος, αλλά αυτά δεν αφορούν στο ζήτημα που εξετάζουμε τώρα. Με επιστολή ημερομηνίας 22 Μαΐου 1990 ο αιτητής πληροφορήθηκε πως οι απαιτήσεις του δεν αναγνωρίζονται. Του αναφέρθηκε ταυτόχρονα πως, εν πάση περιπτώσει, το θέμα παραπέμφθηκε στο Νομικό Τμήμα για γνωμοδότηση. Ο αιτητής αντέδρασε με την καταχώριση της αγωγής αρ. 2429/90 στο Επαρχιακό Δικαστήριο Λάρισσας. Προτάθηκε εκεί ως δικαιοδοτικό πρόβλημα η διοικητική φύση του θέματος, αλλά η αγωγή παρέμεινε σε εκκρεμότητα για δυο σχεδόν χρόνια. Αποσύρθηκε "με επιφύλαξη" την 1 Ιουλίου 1992 για να ακολουθήσει νέος κύκλος επιστολών που οδήγησε στην απάντηση της διοίκησης ημερομηνίας 8 Φεβρουαρίου 1993. Με αυτή την επιστολή πληροφορείται ο αιτητής ότι

"η θέση του Υπουργείου, όσον αφορά την ουσία του θέματος, παραμένει η ίδια, όπως αναφέρεται στην επιστολή μας με αρ. φακ. 42/1962/Δ και ημερ. 22 Μαΐου, 1990, ότι δηλαδή οι απαιτήσεις του κ. Χαράλαμπου Προδρόμου, για ώρες, γεύματα και διανυκτερεύσεις δεν αναγνωρίζονται".

Επίσης πως η προγραμματισθείσα εξέταση του θέματος από το Γενικό Εισαγγελέα δεν πραγματοποιήθηκε λόγω της αγωγής που ασκήθηκε και τελικά ότι ο περαιτέρω χειρισμός δεν αποτελούσε πλέον ευθύνη του Υπουργείου αλλά του Γενικού Εισαγγελέα.

Αντί άλλης ενέργειας, ο αιτητής απέστειλε νέες επιστολές. Καταχώρισε δε την παρούσα προσφυγή όταν με την απάντηση του Υπουργείου, ημερομηνίας 10 Ιανουαρίου 1994, πληροφορήθηκε ότι οι νέες επιστολές του δεν πρόσθεταν οτιδήποτε στις προηγούμενες και ότι το Υπουργείο εμμένει στην απόφαση της 22 Μαΐου 1990 που, όπως αναφέρεται, επιβεβαιώθηκε με την νεότερη της 8 Φεβρουαρίου 1993.

Ο αιτητής υποστηρίζει πως η τελική απόφαση της διοίκησης περιέχεται στην τελευταία της επιστολή. Δεν έχει δίκαιο. Από τα στοιχεία του φακέλου προκύπτει πως το αίτημά του είχε ήδη απορριφθεί οριστικά αν όχι στις 22 Μαΐου 1990 τουλάχιστον

- στις 8 Φεβρουαρίου 1993. Αυτό είναι το αναπόφευκτο συμπέρασμα που προκύπτει όχι μόνο από τη ρητή πληροφόρηση του αιτητή πως οι απαιτήσεις του δεν αναγνωρίζονται αλλά και από την προσθήκη πως ο περαιτέρω χειρισμός του θέματος δεν ήταν πλέον ευθύνη της διοίκησης αλλά του Γενικού Εισαγγελέα. Η 5 επιστολή της 10 Ιανουαρίου 1994 στάληκε χωρίς νέα έρευνα και γενικότερα χωρίς οτιδήποτε που θα στοιχειοθετούσε νέα εκτελεστική πράξη. Η προσφυγή, ως στρεφόμενη κατά πράξης που δεν είναι εκτελεστή, είναι απαράδεκτη και απορρίπτεται. Δεν εκδίδεται 10 διαταγή για έξοδα.

Η προσφυγή απορρίπτεται χωρίς έξοδα.